

II. felvonás

A vihar szeme

1. fejezet

Darth Trian haragja

Megállíthatatlanul tombol a háború, halál és pusztulás terheli a galaxist, vér áztatja az Erőt, miközben az még több káoszért kiált. A helyzet tökéletes az Egy Sith számára, minél több lélek veszik el a hamis Birodalom és a Szövetség haláltáncában, annál erősebbek leszünk és a támogatóink száma is egyre nő.

Darth Talon továbbra is fenyegetést jelent, semmi sem tenne boldogabbá, mint a halála. Ám tekintve, hogy jelenleg a Bastion vendégszeretét élvezzi, kétlem, hogy túl sokat kellene várnom erre az örömről. Hamarosan meg fog törni, és akkor mindent elmond, amit rólam, az Egy Sith-ről és a Szövetségről tud. Az utóbbi nem izgat túlzottan, az előbbinek kellene, viszont én nem hinném, hogy jelenleg bármi veszélyeset is elő tudna kaparni a tudatalattijából. Biztos, ami biztos, már parancsba adtam a szükséges előkészületek elvégzését. Ha a hamis Birodalom meglepne minket, mi már készen fogunk állni a küzdelemre.

Addig is maradt a várakozás. Ezt az időt javarészt a kötelező teendőimmel, Tili Qua kínszásával és a tanítványom képzésével szoktam tölteni. Ma már mindent elintéztem, amit kellett, az elfogott jedi mester pedig már néhány nappal ezelőtt kilehelte a szálnalmas kis lelkét, annak az alávaló féregnek pedig egyszerűen nyoma veszett – de csak előkerül még, ha már visszahoztam a halálból, bármik is legyenek a szándékai. Akárhogy is, most már végre azt csinálom, amit akarok... És mit kívánna az ember jobban, mint azt, hogy kielégítse az alapvető szükségleteit?

A legalsó szintre mentem a földalatti erődítményemben. Mint a bázis többi részén, itt is csak az alapvető világítás szolgáltatott némi fénnel, a szürke falak között nem tartózkodott túl sok fekete páncélos őr – minél többen vagyunk itt, annál nehezebb álcázni a forgalmat. A keresett helyiség bejáratáig kellett mennem ahhoz, hogy a fülembe jussanak az általam már hiányolt hangok: fénykardsuhintások.

Elméletileg mindenki magára zárhatja a szobáját, ha egyedül akar lenni, gyakorlatilag pedig én vagyok az úr, ezért oda megyek be, ahová, és amikor csak akarok. Használhattam volna a saját, mindent nyitó és mindent működtető kódomat, de inkább az Erővel húztam félre az ajtót – így nem jövök ki a gyakorlatból.

Saara nem tűnt meglepettnek, ugyanis rám sem bagózott. Mesteri kecsességgel folytatta a kardforgatást – nehézkesen indult, ám most már úgy engedelmeskedett az akaratának a két fénykard, mintha ezzel a vívásformával született volna... Alighanem engem akart lenyűgözni vele, másképpen azonnal reagált volna – persze így is tudomásul vette a létezésem; miután befejezte a mozdulatsort.

– Igen, mester? – kérdezte alázatosan.

– Túl fogod hajszolni magadat, aranyoska – mondtam. – Igazán rád férne egy kis „pihenés”!

***

A látomást félbeszakította Chalk szerkezete. Felordítottam a fájdalomtól, az elektrosokk másodperceken át gyötört, görcsbe rándultak az izmain, lángba borult a testem minden egyes idegvégződése. Amikor véget ért, görcsösen fogtam az ágy

szélét, kétségbeesetten levegő után kapkodtam, miközben rettegve vártam a következményeket. Volt, hogy elharaptam a nyelvemet, máskor rángatózás közben bevágtam a karomat vagy a lábamat, nem egyszer megnyomtam a lekkumat, és a sokk több esetben is vizelet-, illetve székletürítésre készítetett. Ezúttal megúsztam, de nem lehettem biztos benne, hogy a következő alkalommal is ilyen szerencsés leszek...

Már hosszú ideje, hogy ezzel a pokoli szerkezettel a halántékomon kellett élnem. Első ránézésre nem tűnt többnek egy egyszerű, szürke bigyónál, aminek egy vörös lámpát helyeztek el a közepén, ám valójában a legördögibb találmánynak bizonyult, amivel valaha is gyötörni kezdtek. Nem hagyott maga után fizikai sérülést, de akkora lelki terrornak tette ki az áldozatát, hogy csak a legkeményebb jellemek állhattak ellen neki – de még ők is csak egy időre.

Amikor idehoztak, Hogrum azt mondta, hogy két héten belül sírva fogok könyörögni a halálomért, amikor ez nem történt meg, megtoldotta a kínpadon eltöltendő időt, valamint hatórási beállításról háromra vette a sulykoló határidejét – ennyi időn belül kellett sokkolnia az áldozatot. Ezután az óra újraindult.

Tizenöt nappal később azt mondta, hogy én vagyok a legellenállóbb rab, akivel valaha is meggyűlt a baja. Ennek öröme már napi nyolc órát kellett a kínpadon töltenem, a sokkoló pedig maximum két órát várhatott velem, hogy elképzelhetetlen mennyiségű fájdalmat okozzon nekem.

És itt vagyok most, nyolc hét elteltével. A sokk után ismételtén a sarokba húzódtam, a földön kuporogva próbáltam kizárni magamból a valóságot, de már képtelen voltam rá. Legszívesebben kitéptem volna a halántékomból a sulykolót, de minden alkalommal sokkolt, amikor hozzáértem. Sokszor ennek ellenére is megpróbáltam leszedni magamról, ám a fájdalom túl hamar átvette felettem az irányítást. Tudtam, hogy hiába járnék sikerrel, még aznap újat raknának rám, de már ölni tudtam volna azért, hogy csak egy kis időre is félelem nélkül tudjak lélegezni.

Be kellett látnom, hogy önerőből lehetetlen kiszabadulnom. Már az első héten elkezdtem külső segítség után kutatni. Többször is megpróbáltam üzeni a Rendnek, egyedül Cade válaszolt, mondva, hogy képtelenek értem küldeni valakit. Így már csak az Egy Sith-től remélhettem segítséget, de be kellett látnom, hogy Trian nem fogja zavartatni magát a titkaimmal. Teljesen mindegy, hogy mit tudok, mondok, vagy teszek, ő vigyorogva fogja várni a végemet...

Egy ideig még reménykedtem, de mára már beletörődtem abba, hogy itt már nincs segítség.

Az egyetlen kiutat a halál jelentette. A zárkám több rohamosztagos és egy kamera figyelte, közbelépnének, ha véget próbálnék vetni az életemnek. Az egyetlen út a halálra az, hogy beszéljek. Chalk megígérte, hogy meg fog ölni, ha már mindent elmondtam, amire kíváncsi, és én szépen kérem. Eddig minden porcikám ellenezte ezt a lépést, de már nincs értelme tagadnom. Az én életem már véget ért.

Fizikailag még épnek mondanám magamat, azonban a sulykoló túl sok és túl erős impulzusokkal bombázott ahhoz, hogy épek maradjanak az idegpályáim. Az arcom és a lekkum már hetekkel ezelőtt véletlenszerű rángásokba kezdett, már két hete hunyorogtam a jobb szememmel. A végtagjaim megközelítőleg nyolc napja

véletlenszerű félmozdulatokba kezdtek, ezek egyre gyakrabban jelentkeztek, és egyre súlyosbodtak. Mégis az elmém jelentette a legaggasztóbb tényezőt.

– Eszedbe se jusson, hogy beszélj! – szólalt meg az ágy szélén Aayla Secura. Tudtam, hogy nem valóság, ami még annál is nagyobb félelemmel töltött el, mint az, ha valóban itt lenne. Négy napja kezdtem el látni őt, azóta véletlenszerűen jelent meg, folyamatosan azzal traktálva, hogy még ne dobjam el magamtól az életem.

– Eljött az idő – néztem a szemébe. – Már egyébként is halott vagyok, csak még nem hagytad, hogy tudomásul vegyem.

– Addig nincs vége, amíg nincs vége – szögezte le Aayla. Felállt, aztán fölém lépett.

– Már igenis vége van – feleltem. – A Bastionról még akkor sem tudnék megszökni, ha hirtelen találnék egy komplett hadiflottát, akik készek feláldozni magukat értem. De egyetlen személy sincs, aki a kisujját is mozdítaná azért, hogy megszöktessék Darth Talont! Különben is, minek álltatom magam? Rászolgáltam erre.

– Rászolgáltál? – hüledezett Aayla. – Mégis mivel? Az Egy Sith-be születéssel, nem te választottad, hogy beletartozz. Márpedig, ha visszanezel, tudod, hogy minden egyes tettetted ennek a következménye. Senkit sem lehet felelősségre vonni azért, amit az akarata ellenére kényszerítettek ki belőle.

– Igazán? Akkor mi van Haxennel? Nem tettem rosszat azzal, hogy megfojtottam? Esetleg az sem lett volna probléma, hogy kivágtam Blue-t meghalni a dzsungelbe?

– Ezek sem többek, mint következmény – jelentette ki Aayla. – Mert lehet, hogy elméletben már azt tettél, amit akartál, ám a lelki sebek még ott voltak. Az ideológia, maga a rendszer még a fejedben maradt. Nem tudtál megszabadulni tőlük, beleburkolódtál a félelmedbe és a haragodba, kicsinyesen ragaszkodva ahhoz, amit a Sith Kód ígért neked.

– Attól még megtettem őket – jelentettem ki dühösen. – Minden az Erő, vagy valamiféle, átláthatatlan szabályrendszer dolga. Az én utam is, és a te utad is egy megkötött tényező, amibe semmi beleszólásunk sincs.

– Akkor hogy érdemelnél bármit is azért, amit tettél? – tette keresztbe a karját Secura.

– Sehogy – láttam be azt, ami eddig csak a tudatalattim értett meg igazán. – És mi van a későbbi tetteimmel? Nem tudhatom, hogy hová visz az utam, ha itt nem ér véget. Hiszen én csak egy egyszerű twi'lek vagyok, szart se tudok az Erő akaratáról, meg az Univerzum elmebeteg szabályairól! Több szenvedést hozhatok a galaxisra, mint amit eddig együttvéve.

– Vagy akár elkezdheted *helyrehozni* a dolgokat – felelte Aayla.

– Persze, mert bárki is ügyelni fok arra, hogy mit csinállok! – vágtam rá dacosan. Meg akartam halni... Mit nem értettem meg ezen?

– Én tudnék – felelte Aayla.

Ott a pont... Eddig is mindig az ő akarata érvényesült, akárhányszor csak beszéltünk. Persze ez nem meglepő, elvégre a *saját* tudatalattimról van szó.

– És ezzel mi lesz? – emeltem fel a kezemet. Az ujjaim véletlenszerűen előre és hátranyúltak, a kézfejem úgy remegett, mintha egy harmadik személy rázná, a karom pedig egyszer jobbra, egyszer balra rándult.

– Cade helyrerak – rántott vállat Aayla. – A törött bordáidat is megcsinálta, úgy, hogy még a korábban fájós csigolyáddal is megszűntek a gondjaid. Sőt *sokkal* meredekebb dolgokat is láttál már tőle.

Ezt igaznak találtam, és ezzel együtt felmerült egy másik kérdés is. Ha Skywalker rendbe hozza az idegpályáimat, akkor ő is eltűnik? Mivel mindkét végletnek megvoltak a maga pozitívumai és a negatívumai, ezért úgy döntöttem, hogy nem teszem fel ezt a kérdést. Így legalább marad egy tisztázatlan tényező, amire mindenképpen választ akarok kapni, mielőtt véget érne az életem.

– Meggyőztél – sóhajtottam egyet. – Ugye azt nem tudod, hogy tudnék elszökni onnan, ahonnan nem lehet kijutni?

Aayla megrázta a fejét.

– Ha tudnám, már nem lennék itt – tette hozzá utólag. – Csak egyetlen dolgot tudok javasolni: tarts ki, minél tovább!

***

Amikor eljött az idő, egy második sokknak köszönhetően az öröknek nedves rabruhában kellett kivonszolni a cellából. Mind a négyen tartottak maguknál egy apró távirányítót, amivel aktiválhatták a sulykolót, ha túlzott ellenállást tanúsítanak – kezdetben csak az egyiküknél volt, azonban a választékos szabadulási próbálkozásaim hamar rászánták őket erre a lépésre.

Mint minden alkalommal, ezúttal is rettegve vittek a kárpad elé. Az állított asztalon már előre kinyitották nekem a fémpántokat. Kezdetben a négy férfi – és néha Chalk – minden erejét igénybe vette, hogy a végtagjaimra zárják őket, de mára már belenyugodtam abba, hogy erre mindenképpen sor fog kerülni.

Amikor a nyakamon is kattant egyet az ötödik, utolsó zár, a fehérpáncélosok elmentek, hogy egyedül lehessen velem a kínozóm. Ugyan Hogrüm magával Darth Talonnal állt szemben, nem érezte szükségét biztonsági óvintézkedéseknek, sőt mi több, szándékosan deaktiválta a biztonsági rendszert. Hogy tényleg úgy érezzem, csak a kárpad választ el engem a bosszútól és a szabadságtól, az oldalán saját kardja helyett az én fegyveremet hordta. Csak el kellett vennem... Csak ki kellett szabadítanom magamat... De hiába megpróbálkoztam meg vele újra és újra, Chalk minden alkalommal aktiválta a sulykolót, ami azonnal véget vetett a szabadulási törekvéseimnek.

– Nos, akkor kezdjük el harminckettedszer is – jelentette ki Hogrüm. Hátratett kézzel, peckes léptekkel sétált előttem, a kardom alig néhány méterre volt tőlem – akárcsak a férfi kesztyűs kezében szorongatott távirányító. – Hol van Darth Trian?

Nem tudtam, hogy honnan tudták a nevét, ha jól sejtem, a Vengeance romboló lehetett a hírforrás. Azt nem tudták, hogy amnéziás lettem, így természetesnek vették, hogy ismerem az Egy Sith rejtett központját. Szerencsés, hogy a víziók alapján, utólag sikerült kikövetkeztetnem a helyzetét, ami annyira egyszerűnek és zseniálisnak bizonyult, hogy azt még én sem találhattam volna ki jobban – az ittlétem alatt akkor nevettem fel először és utoljára. Mivel már csak az foglalkoztatott, hogy véget érjen a

kínzás, első ránézésre nem hatott rossz ötletnek elmondani. A gond csak az, hogy minél többet osztok meg vele, annál kevesebb kérdés marad. És ha elfogynak a kérdések, akkor meghalok.

– Menj a pokolba! – feleltem. Régebben szokásommá vált, hogy szemem köpjem. Azonban egyszer épp akkor nyomott rá a gombra, amikor gyűjteni kezdtem a nyálamat. Ráharaptam a nyelvemre, több vér ömlött a sebből, mintha az ujjamat vágta volna le. Utána nem kívántam többet köpni.

Chalk lenyomott egy gombot a távirányítón, mire működésbe lépett a sulykoló. Másodperceken keresztül ordítottan, a végtagjaim nekifeszültek a fémpántoknak, azonban azok a helyükön maradtak – nem rendelkeztem elég fizikai erővel ahhoz, hogy kitörjek belőlük. Amikor véget ért a sokk, heves lélegzetvételekbe kezdtem, mire Hogrum újra aktiválta a szerkezetet.

– Újra felteszem a kérdést: hol van Darth Trian? – mondta a második sokkot követően.

– Újra – feleltem.

– Hogy mondod? – torpant meg Chalk.

– Ennyivel nem fogod kihúzni belőlem, kénytelen leszel újra lenyomni azt a gombot – feleltem. Nem a világ legmazochistább foglya díjra pályáztam, egyszerűen csak kifogytam az időhúzási lehetőségekből.

Megtette.

Mint minden alkalommal, ezúttal is újra és újra elismételte a kérdést, én nem feleltem, amit ismét és ismét egy-egy elektrosokk követett. A fájdalom elől az elmémbe próbáltam menekülni, ám ezúttal sem voltam képes rá. Utolsó lehetőségként visszatértem a magam kis rabjára, amit egy-két ellopott evőeszköz helyett az elmémmel próbáltam kiásni magamnak.

A terv egyszerű volt, és egyben nagyszerű, ugyanakkor teljes képtelenség. Meg akartam nyitni az elmehidat, ami köztem és Trian közt működött. A víziók értelmében nem csak gondolatokat és képeket, hanem érzelmeket is átsugározhattam rajtuk. Tehát elvben képes lehettem rá, hogy átadjam neki a fájdalommat, ami egyrészt enyhítené a szenvedésemet, másrészt arra sarkallhatná őt, hogy újfent vérebeket küldjön rám. Talán megölnének... De talán olyan káoszt teremtenének, ami lehetővé tenne egy erőtlenségi kísérletet. Ez nem bizonyult soknak, de elegendőnek.

– Halljam, hol van Darth Trian?! – ordította a képembe Chalk.

– Anyádban. – Az ő hangnemében feleltem volna, azonban az ismételt sokkok utáni kimerültség és meggyötörtség nem engedett többet egy alig hallható szónál.

Újabb sok vette kezdetét. Ahogyan felordítottam a fájdalomtól, megint a hídra koncentráltam... Éreztem, hogy valami megnyílt, még éreztem a kínomat, de valami azt súgta bennem, hogy ő is. Igen, éppen Saara szobájából indult ki, amikor elkapta az őrzítő fájdalom, amivel ez a szerkezet megállás nélkül bombáz engem.

– Beszélj! – üvöltötte Hogrum.

– Dögölj meg – vágta rá.

A sulykoló működésbe lépett, ezúttal sem sikerült átadnom a fájdalmat, viszont mindketten éreztük, és ez elég volt nekem. Trian összeesett, ordítva rángott a földön, ahogyan én is tettem volna, ha nincs a kőpad. Ahogyan a tudata megzavarodott, átmenetileg elvesztette az irányítást bizonyos dolgok felett. Éreztem az erejét, kézzel foghatóvá vált számomra az a mérhetetlen harag, ami a lelke sötétjében lapult.

Felcsillant bennem a remény arra, hogy ezt még használhatom valamire... Méghozzá nem is akármire.

– Hol van?! – ordította Chalk.

– Sosem fogod megtudni – feleltem, mire újabb sokk kezdődött.

Most már meg tudtam ragadni azt, ami a híd másik oldalán várt engem. A földön ordítva, tehetetlenül vonagló Trian haragja az én haragommá vált, így az ereje is a *sajátommá* teljesedett ki. Nekifeszültem a pántoknak. Egy főre tervezték őket, nem a világ talán két legerősebb, legördögibb teremtményére. Egymás után szakadtak ki a helyükről, mire a nyakamat tartó fém is megadta magát.

Hogrum egy pillanatilag döbbenetben állt, de mire nekiugorhattam volna, már aktiválta a sulykolót. Ahogyan elért a fájdalom, újra fellángolt az elmehíd, egy érző még nem tudott volna ellenállni annak a kőnek, amit a szerkezet okozott, de kettő már igen. Ha Trian minden erejével is, de rá tudtam nyúlni a kezemmel, meg tudtam ragadni, és ki tudtam tépni a halántékból. A bőröm egészen az irhámig felszakadt, a vér valósággal elöntötte az arcomat, de ez többé már nem érdekelt.

Ledobtam a földre a sulykolót, aztán az Erővel hátralöktem Chalkot. A férfi döbbenetben repült hátra, mire földet ért, a kardom már önálló életre kelt. A véres kezemben gyulladt fel a pengéje, ott, ahol égnie kellett.

– Kérlek! Én csak... – kezdett könyörögni. Engem aztán nem hatott meg.

– Kussolj! – ordítottam, amikor belekezdtem a következő lépésembe. A szerkezetnek hála, nem maradt sok erőm, ráadásul egy örökkévalóság óta nem tudtam kialudni magamat. Vissza kellett nyernem az erőmet, és ehhez csak egy módot ismertem: elkezdtem kiszívni belőle.

Hogrumot lassan elhagyta az élet, én pedig egyre erősebbé és erősebbé váltam. De nem öltem meg. Ezt nem a szánalom vagy a bennem lévő *jóság* váltotta ki – még az igazi Aayla is széttépte volna azok után, amit tett –, egyszerűen csak tisztában voltam vele, hogy képtelen leszek egyedül keresztülvágni magamat a világ legerősebb erőrendszerén. Hacsak nem ismerem jobban a komplexumot, mint ők maguk.

Nem hagytam sok életet Chalkban, éppen csak annyit, hogy el tudja mondani nekem azt, amire kíváncsi vagyok.

– Új szabályok: most én kérdezek, és neked meg fog eredni a nyelved!

***

Alighanem képtelenség annál brutálisabban megölni valakit egy fénykarddal, mint azt én tettem Hogrummal – sem engem, sem Aaylát nem érdekelte, hogy milyen általunk meghatározhatatlan erők készítették a kínzásomra, ezért meg kellett lakolnia.

Mint kiderült, százötven méterrel voltam a föld alatt egy olyan helyen, amit eredetileg nem is börtönnek terveztek – csak arra kezdték el használni, mivel tökéletesen megfelelt rá. Ez kezdetben rossz hírnek hatott számomra, azonban fordult a kocka, amikor megtudtam, hogy eredetileg mire szolgált ez a bázis.

Annak ellenére, hogy Chalk kódjaival lenulláztam a komplexum biztonsági és kommunikációs rendszereit, több rohamosztagos is megpróbált megállítani, ahogyan a masszív központi helyiség felé haladtam. Adrenalin, ideg és irtózatot harag által hajtva sikerült kezelhető mértékűre csökkentenem a kényszerű remegést, ezért olyan módon intézhettem el őket, ahogyan ezelőtt is tettem volna.

Mivel a szabadulásom kulcsát jelentő MAG-nál szivárgási riadót szimuláltam, nem számítottam rá, hogy bárki is az utamat állja. De rá kellett jönnöm, hogy tévedtem, amikor megérkeztem a kör alakú, szürke, középen egy hatalmas, tejfehér, tiszta energiából álló *valamit* tartalmazó helyiségbe.

- Tedd le a fegyvert, Talon! Akkor könnyű halálod lesz – szögezte le Sinda.
- Én is ugyanezt mondhatnám – vágta rá nemes egyszerűséggel. – Ám mindketten tudnánk, hogy ez hazugság.
- Akkor nem hagysz más választást – mondta, miközben aktiválta a fénykardját.
- Reméltem, hogy ezt mondod – feleltem, miközben a levegőbe mart a fénykardom lila pengéje.

Sinda személyében egy nagy és erős ellenfelet találtam, aki mozgékonyaság terén sem szenvedett hiányosságokat. Mindazonáltal ezen a téren még sikerrel szembeszállhattam vele, a gond csak az volt, hogy az akrobatikus harcstílusomat csak jól időzített és pokolian jól kivitelezett mozdulatokkal tehettem hatásossá, ami az idegi sérüléseim miatt már nem volt lehetséges.

Az egyetlen megoldást a földhöz kötött harc jelentette. Ebben *szinte semmi* esélyem nem volt vele szemben... De ezek után, már a *szinte semmi* is egy elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy feltegyem rá az életem. Eljött az ideje annak, hogy kiegyenlítssem a számlát.

Szemből rontottam rá Sindére, egyenesen a szeme közé irányoztam az első csapásomat. Azt hittem, hogy a fénykardjával fogja hárítani a csapást, azonban a karvédője is alkalmasnak bizonyult rá. Amikor a plazma fémet ért, már tudtam, hogy mi lesz a következő lépése. A fehér penge a hasamat célozta, én egy szempillantás alatt kifordultam előre. Elrántottam a kardomat a karvédőről, majd lefordítottam, hogy megfogja Sinda kardját, mielőtt tovább menne. Ezután minden további nélkül behúztam neki egyet – mi értelme a páncélnak, ha pont ott nem véd meg, ahol kellene? Sőt mi több, a mai, javarészt közönséges anyagokból készült lovagpáncélok már egyáltalán nem védik meg a viselőiket.

Treis hátra tántorodott az ütéstől, védekező állásba fordította a kardját, mire én megkezdtem a következő támadásomat. Az oldalára sújtottam, nem okozott meglepetést, hogy sikerült hárítania a támadást.

Nem szerettem a nyers erő taktikáját, de nem láttam más választást, mint ott tartani a pengét – sőt mi több, erőt vinni belé. Hamar egyértelművé vált, hogy ennek

nem volt értelme. Sinde egyetlen mozdulattal fellökte a pengémet, majd a fejemre sújtott a fénykardjával. Ekkor úgy éreztem, hogy fordíthatok a szerencsém: kihajoltam a plazma elől, majd a birodalmi lovag mellkasára támadtam. Ugyan a kard nem fordulhatott oda időben, a karvédő meg tudta fogni a szuperforró plazmát.

Azt hittem, hogy a fehér penge újra meg akar majd tisztelni, ám Sinde más taktikát választott. A lábam közé rúgott. Ledermedtem egy pillanatra, annyira elöntött a harag és a fájdalom, hogy azt sem tudtam, mi történik körülöttem. Csak egyetlen sugallat maradt meg az Erőtől: ránts el a kezed!

Minden világossá vált. Treis keresztül akarta vágni a csuklómat. Tudtam, hogy ez még akkor is el fogja dönteni a párbajt, ha még ebben a pillanatban követem az Erő szavát: ugyanis a két darabban fogja végezni a markolat. Nem volt más választásom, mint elengedni a fénykardomat, miközben elrántottam a kezemet a fehér penge elől – ami így is csak centikre haladt el a kézfejemtől. Hátrálni kezdtem, miközben az Erővel megragadtam a fénykardomat. Gond nélkül visszatért a gazdájához – ami meglepett, de igazán nem panaszkodhattam.

Sinde nem követett, ezért biztonságos távolságra tudtam húzódni tőle.

– Nem rossz, egyáltalán nem rossz – hümmögte. – Jó birodalmi lovag lett volna belőled.

– Jó? – Feleltem haragos tekintettel. – Az én nevem Darth Talon, én vagyok a ma élő legerősebb sith-ek egyike. Én már a jedik közt is a valaha élt egyik legjobbnak számítanék, a Birodalmi Lovagrendben az én nevem annyit tenne, hogy Isten.

– Akkor lássuk, mint tudsz, *Isten!* – mordult fel Treis.

Nem támadott, ehelyett megvárta, hogy én kezdeményezzek. A dühöm már elfeledtette velem a testem korlátait, éreztem, hogy már visszatérhetek ahhoz a taktikához, ami egykor hírhedtté tett engem.

Felugrottam a levegőbe, és keselyűként csaptam le rá. A fehér penge kivédte a függőleges kardcsapást, a két fénykard még javában szikrázott egymáson, amikor talajt ért a mezítelen lábam. Treis hátralökött, majd egy függőleges kardcsapással folytatta a kontrázást. Én a bevett gyakorlat szerint kihajoltam a fénykard elől, aztán felkészültem rá, hogy egy gyors mozdulattal levágjam Sinde karját – ami túl messze ment a védelmi zónájából.

A tervem minden bizonnyal működött volna, ha egy átlagos birodalmi lovag ellen megyek, és nem egy élő legendával szemben vállalok be egy ádáz, mindent eldöntő küzdelmet. Én megindítottam a zárónak ítélt kardcsapást, mire Treis hátrarántotta a kezét, és egy fürge mozdulattal az oldalamba került. Az Erő a hátam védésére intett, én kivédtem a fehér penge támadását, aztán a lehető leghamarabb szembefordultam az ellenségemmel.

Tudtam, hogy ezzel egy végtelenül sebezhető helyzetbe sodortam magamat, ezért az egyetlen megoldáshoz folyamodtam, amit ilyenkor egy sith tehetett: hátrálni kezdtem. Mire biztonságos távolságba értem Treis kardjától, már csak néhány lépés választott el a MAG-ot körülvevő körgyűrű belső peremétől. Eljött az ideje egy olyan kontrázásnak, amire csak én le...

Az Erőlkés megtörte a gondolatmenetemet. Nem maradt időm védekezni, az Erő használata nélkül pedig képtelen voltam ellenállni neki. Ha nincs ott a korlát, akkor belerepülök a fényes, tejfehér gömbbe, így viszont átfordultam a fémrúdon, és egyenesen a tátongó mélység felé vettem az irányt – legalábbis egy másodperc tört részéig. Még időben elkaptam a körgyűrű peremét a balkezemmel. Ez elég volt ahhoz, hogy megtartsam magamat, de tudtam, hogy csak akkor fogok tudni felugrani, ha elengedem a fénykardomat – ami ugyanúgy egyet jelentett a vereséggel. Maradt a reményvesztett várakozás a végzetemre.

– Nocsak – mondta önelégültem Sinde, miközben erőteljes léptekkel közeledett felém. – Úgy tűnik, túlbecsülte magát az úrnő, ismételten. – Elért, majd megtorpant fölöttem. A fénykardja centikre járt a csuklómtól. – Kíváncsi vagyok, hogy meddig tudod tartani magadat... Kéz nélkül!

Tudtam, éreztem, hogy le fogja vágni a kezemet, azonban semmit sem tehettem ellene. Hiába lassult le az idő körülöttem, hiába pörgettem át annyi merész tervet a fejemben, nem létezett megoldás. Ha csak állok és hagyom, akkor lezuhanok, ha elengedem a kardom, akkor a másik kezemet is levágná, ugyanakkor, ha még varázslatos módon felugrom, akkor is könnyedén véget tud majd vetni a létezésemnek. Teljesen mindegy, hogy mit és hogy teszek, mindenképpen találkozni fogok a fehér pengével... Persze ez nem feltétlenül jelentett akkora problémát, mint a Trian előtti időkben.

Hirtelen felmerült bennem egy merész ötlet. Most, ebben a helyzetben már ez is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy feltegyem rá az életem.

Elvégre néha csak ennyi kell.

Elengedtem a kardomat, mindkét kezemmel a peremet fogva. Sinde kardja elérte a csuklómat, majd azzal kellett szembesülnie, amire egyetlen birodalmi lovag, jedi vagy akár sith sem készülhetett fel: nem ment tovább. Treist egy pillanatra megdermesztette a döbbenet, többre nem is volt szükségem. Felugrottam, messze fölé érve a levegőben. Átfordultam a levegőben, és mire talajt értem, az Erő már a fénykardomat is a kezembe kerítette.

Sinde ekkorra már észbe kapott. Ahogy fordulni kezdtem felé, ő is ugyanezt tette, miközben egy haragos mozdulattal egymásba próbáltuk állítani a pengéinket. Már keresztezte egymást a tekintetünk, amikor elért minket a felismerés: véget ért a küzdelem. Én csak egy félfordulatot tettem – ami szerencsés, mert kizárt, hogy még egyszer véghez tudtam volna vinni Trian mutatványát –, ő viszont egészet. Így az ő kardja néhány centire a hasam mellett állapodott meg, a lila penge viszont keresztülment Treis páncélján, gyomrán és gerincén egyaránt.

– Lehetetlen... – nyögte ki Sinde, miközben összerogyott a földön. Kirúgtam a kezéből a kardját, nem vettem fel, mert tudtam, hogy már nem lesz szükségem rá.

– A Sith előtt nem létezik lehetetlen – feleltem jéghidegen. Átléptem a haldokló fölött, majd a központi vezérlő felé vettem az irányt. – Nem csoda, hogy mindig alulmaradtok, ha még ezt sem tanultátok meg.

– Nem számít – hörögte Treis. – El fogsz bukni, akár csak mindenki más, aki előtted érkezett.

– Meglehet – feleltem. – De mielőtt ez megtörténne, gondoskodni fogok róla, hogy a Lovagrend is velem menjen.

– Nem teheted! – kerekedett ki Sinde szeme. – A Bastionon milliók vannak! Ők nem felelnek azért... Ami itt veled történt. Nem ölheted meg őket... Nem... Miattunk... – mondta, mielőtt elhagyta volna az élet utolsó szikrája is.

Nem igazán értettem, hogy miért ne tehettem volna meg. A MAG látta el energiával a bolygó csaknem teljes védelmi rendszerét. Mint minden Vongtól kölcsönvett játékszer, ez is egy kétélű fegyvernek számított. Egyrészt hatalmas tömegtámadások ellen is védhetővé tette a bolygót, ugyanakkor pusztulásra is ítéltette azt. Minden attól függött, hogy mit kezd vele a vezérlője előtt álló személy.

Szóval igen, megtehettem. Elpusztíthattam a *hamis* Birodalom szívét, több millió birodalmi katonával, az egész Lovagrenddel és magával Imaróval egyetemben – alighanem eldöntve magát a háborút is. Nem kellett mást tennem, mint destabilizálnom a MAG-ot, ami nem is olyan nehéz, ha a *twi'lek* elég időt töltött el Vong technikával... A gond csak az, hogy ha a MAG repül, akkor én is megyek.

Mivel nem jelent meg Aayla, alighanem a tudatalattim is felismerte, hogy többé már nincs az a szent cél, harag és bosszúvágy, aminél többre tartanám az életemet. Ezért az egyetlen dolgot tehettem, amit megtehettem: betápláltam egy parancssort, ami egy pillanat alatt egy holdméretű krátert vághatott a Bastionba, majd egy félórás időzítővel ellátva betápláltam a rendszerbe. Két kódot adtam meg hozzá: az egyik leállította, a másik pedig aktiválta a galaxis legnagyobb pokolgépét.

Ezután már csak egy hívást kellett intéznem őfelségéhez...

Egy kis idő elteltével Imaro paprikavörös arccal jelent meg a terminál képernyőjén. Ez érthető volt, hiszen már mindenki rájött, hogy szabad lábon van az egyetlen személy, aki egyszer és mindenkorra eldöntheti a galaxis sorsát.

– Követelem, hogy azonnal adja meg magát! – ordította Fel.

– Én megadnám – rántottam vállat közömbösen. A rángó arcom és hunyorgó szemem nem ábrázolt túl fenyegetően, ám a szavaim bármilyen arckifejezésnél nagyobb jelentőséget tulajdonítottak nekem. – De ne feledje, hogy huszonkét percen belül vége a Birodalomnak. Ha eddig nem tudtak megtörni, kizárt, hogy ennyi idő alatt sikerrel járnának.

– Azt mondtam, hogy...! – ordította Imaro, de hamar félbeszakítottam.

– Most én követelek – feleltem halálnyugalommal, ám elégedettséggel a szívemben. – Huszonkét, bár sokkal inkább *huszonegy* percen belül én egy teljesen biztonságos, hiperugrásra képes, felfegyverzett, több heti ellátmánnyal ellátott hajón akarok lenni, ami messze a bolygó felett jár. Ha ez megtörtént, megadom a leállító kódot.

– Hazudik – szorította ökölbe a kezét Fel.

– Az egy elég hülye ötlet lenne – vágtam rá –, tekintve, hogy ha a MAG felrobban, elég nagyot fog szólni ahhoz, hogy darabokra tépje az orbitális pályán lévő állomásokat és csillaghajókat. Az aknamező miatt pedig képtelenség lesz időben elugranom, szóval... Vagy mindketten meghalunk a mai napon, vagy egyikünk sem.

Azok után, amit itt velem tettek, én mindkét végkifejlettel rendben vagyok, ezt vegye ténynek. A kérdés csak az, hogy önről is elmondható-e ugyanez?

***

Egy szó, mint száz, húsz perccel később már egy Sigma kompban mehettem a magam dolgára. A védelmi rendszer felém se nézett, az orbitális pályán járőröző vadászgépek messziről elkerültek, az aknamezőn pedig már egyáltalán nem jelentett problémát átkelnem – mivel pontosan megadták, milyen útvonalakon kerülhetem el őket. A *hamis* Birodalom remegve rogyott térdre Darth Talon színe előtt. Eljött az ideje annak, hogy meghozzam a döntésemet.

Ugyan már megnyitottam az átviteli csatornát, semmit sem tettem. Alig másfél perc maradt hátra, amikor megjelent mellettem Aayla, segítve a döntéshozást.

- Add meg nekik! – mondta sürgetően.
- Már ha nem fognak lelőni, mint egy kutyát – vettem fel a problémát.
- Ugyan, előbb ízzé-porrá fognak robbantani a fedélzetre rejtett bombák egyikével – tette keresztbe a karját Aayla.
- Akkor miért kéne megadnom nekik bármit is? – fordultam felé kételkedve.
- Hogy elmondhasd magadról, hogy milliókat mentettél meg az utolsó tetteiddel.

Micsoda kilátások! De be kellett látnom, neki volt igaza. A Bastionról nem lehet megszökni, ez az egész már attól a pillanattól fogva egy veszett ügynek számított, hogy kitörtem a kárpadról. Nem is azért bíztatott rá, hogy megtegyem, mert az élők sorában akart tudni, hanem azért, hogy méltó halálom legyen – ahelyett, hogy úgy könyörögnék a halálomért, mint egy alávaló féreg. Jó vég lesz ez, megteszi.

Megadtam a leállító kódot, aztán vártam a végzetemet... Ami nem érkezett el. Úgy manővereztem át az aknamezőn, hogy minden egyes pillanatomat az utolsónak feltételeztem. Biztos voltam benne, hogy bebiztosították a halálomat, éppen ezért még a hiperűrbe is gyanakodva léptem be.

Nem létezett logikus magyarázat arra, hogy meg tudjam tenni azt, amit most véghezvittem. Hacsak... Hát mégis igaz lenne? Létezik még becsület?

***

A válasz nemet sejtetett: egy perc után kiléptem a hiperútból, majd a hajó minden egyes négyzetcentiméterét leellenőriztem az annyira félt pokolgép után, de semmit sem találtam. Tehát ennyit az én nagy reményeimről: nem akarták megkímélni az életemet, egyszerűen csak olyan szűk határidőt szabtam nekik, hogy nem maradt idejük a szabotázsra.

Természetesen nem lehetett kommentálás nélkül hagyni ezt a helyzetet.

- Legalább még élünk – vetette fel Aayla.
- Jah – sóhajtottam fel, miközben visszaültem a kapitányi székbe. – *Élvezet* lesz újra és újra, éjszakáról éjszakára viszontlátnom ezeket a heteket az álmaimban.
- Mintha lenne választásod – szögezte le Secura.

– Nos, ami azt illeti, tudok egy-két dologról, ami enyhítheti a további szenvedéseimet – mondtam céltudatosan.

– Eszedbe se jusson felrobbantani a Bastiont! – vágta rá Aayla, amit igen furcsának találtam. Az igaz, hogy a *hamis* Birodalom nem tud az aktiváló kódról – és mivel én is tudok egy-két dolgot a Vongról, nem is fognak –, tehát elvben akkor robbantom fel, amikor csak akarom, de ez meg sem fordult a fejemben. Ha valaki a tudatom része, akkor nem kéne olvasnia a gondolataimban?

– Nem is tervezem – ráztam meg a fejem. – Én végeztem.

– Végeztél? – tette csípőre a kezét Aayla.

– Egész életemben hagytam, hogy a bosszúvágyam vezessen, és mit értem el? – emeltem közénk a remegő kézfejem. – Nekem elég volt ebből az egészből, többé már nem akarok a galaxis úrnője lenni, sőt többé már sith sem szeretnék lenni. Végeztem ezzel az értelmetlen harccal. Most még visszamegyek Cade-hez, hogy twi'lekhez méltó egészségi állapotba hozzon, de aztán eltűnök a galaxis színéről.

– És mit tennél? – kérdezte Secura. Ezt már direkt kellett, hogy csinálja. Kimondatta velem az akaratomat azért, hogy az még jobban megmaradjon bennem.

– Letelepszem egy nyugis, eldugott kis helyen, és élem az életem. Azt még nem döntöttem el, hogy pontosan mit fog takarni ez az élet. Lehet, hogy családot alapítok, vagy talán remetének megyek, de az is lehet, hogy szorgos hangya módjára fogok robotolni az egész hátralévő életemben. Sőt akár az élet nagy kérdésein is eltűnődhetek – például azon, hogy ki volt az a hülye, aki foglyokat kezdett el tartani a MAG mellett? – A lényeg az, hogy vége legyen.

– Helyes.